

Předvánoční

Je půl šesté, za okny je už dávno tma. Sedám si k počítači, abych napsala poslední letošní 105PLUS. Za týden budu touto dobou smažit řízky. Pro nás dva k večeři by stačilo udělat je na pánvi, ale už tradičně nebudu na Boží hod vánoční vařit, tak jich udělám víc v troubě, abychom je spolu se salátem mohli snídat, obědovat i večeřet a přejíst se té dobrotou až do dalších Vánoc.

Malý stromeček máme už od minulé soboty ozdobený. Je umělý, protože maličké stromky se špatně shánějí, lákají kočky ke šplhání a shazování ozdob, a záhy opadávají. Vánoční vůni obstará smrková větev, kterou jsme si donesli z lesa. Jednou si s ní vystačíme, ale teď ještě máme malá vnučata, takže se bez stromečku neobejdeme.

Upekla jsem po trochách naše oblíbená cukroví a u místní cukrářky objednala krabici cukroví naporádkového, abych měla co dát na stůl, až se na Štěpána u nás sjede celá rodina. Doufám, že všichni budou zdraví a že nás u oběda bude patnáct. Arci že ne u nás doma, to bychom se nevešli, a i kdybychom se vešli, já bych si to neužila. Čím jsem starší, tím víc si cením klidného setkání se svými blízkými, a vážím si toho, že můžeme být spolu, třeba v dobré a osvědčené restauraci.

Než ale budu moct nandávat na talíře bramborový salát, aby se z lednice trochu ohřál, je přede mnou hodně zaplněný týden. Ještě připravuju některé vánoční dárky, cosi tajemného s Vaškem chystáme vnučatům, mám nějaké zdravotní pochůzky a chceme jít na besídku dětí z místní školky. Taky bych měla napsat alespoň první verzi slíbeného článku. A čeká nás ještě jedno milé rodinné setkání. Je toho víc než dost, ale já si to všechno užívám a věřím, že se všechno zvládne. V pohodě a radosti.

Před rokem jsem touto dobou vybalovala poslední krabice po stěhování. Chtěla jsem, abychom na Vánoce už měli všechno srovnané, aby u nás na Vánoce mohla na pár dnů pobýt vnučata. Všechno se stihlo, ale byla jsem celkově hodně unavená a po Novém roce jsem odpadla. Posčítal se ve mně stres posledních let a předložil mi účet. Není to nic zvláštního, trpíváme tím občas všichni. Říkáme si, už jen pár dnů či pár let, už jen pouze několik kilometrů, už jen chvilka, už jen malý kousek, zatínáme zuby a jedeme setrvačností, klapky na očích. To přece dáme. Nevyplatí se něco měnit, vydržíme to, dotáhneme to, a pak bude líp. Pak začne ten správný život.

Jenže náš život se děje právě teď. V tomto čase, v této minutě, kterou jsem se rozhodla prožít psáním, protože mě to těší a naplňuje. Až dopíšu, půjdu si uvařit kafe a nandám sobě i Vaškovi na talířek od každého cukroví jeden kousek. Voní vanilkou, hřebíčkem, badyánem, ořechy i mandlemi. Pochutnám si na něm teď a tady. Pak budu pokračovat v šití dárků se soustředěnou pozorností a radostí.

V tyto dny hodně myslím na ženu, vlastně ještě dívku Marii. Neřeším teď, čím je syn, jehož nosí ve svém životě. Ostatně to neřešil ani Josef. Marie sedí na oslu a bolí ji záda. I když nemá žádné zkušenosti, tuší, že se její dítě narodí brzy. Ale kde, kde se tak stane? Josef už zaklepal na všechny dveře a nikde ho nepozvali dál. Marie zasténá a Josef pobídne osla, aby se vydali hledat malou stáj, o které mu v posledním domě řekli.

Našli ji. Bylo tam voňavé seno a teplo zvířat. Byla tam voda a bylo tam bezpečí. Možná se objevila žena pastýřova, která pomohla, možná to zvládl Josef sám. Pak přišli pastýři a donesli sýr, chléb a mléko, ba i trochu vína. Marie ležela v seně a poprvé krmila chlapečka. Malá kočka se jí stočila u prochladlých nohou a začala příst. Josef zvedl ve spěchu pohozený Mariin plášť a všechny je přikryl. Čas se zastavil. Ničeho nebylo příliš a nic nechybělo.

Budou Vánoce, a tak mi vytanul právě tento příběh. Ale mohl by to být jiný, mohlo by to být tisíce dalších příběhů, které se staly a které se stále stávají. Mně. Tobě. Nám všem.

Stačí věřit, věřit v sebe a v život, a dívat se, otevřít oči, a vždycky se objeví nějaká ta stáj s trochou sena, pak dokonce chléb a nakonec možná i vzácné dary.

Před rokem jsem tady vybalovala poslední krabice a byla jsem naskrze unavená. Věděla jsem, co už nechci, a odešla od toho. Měla jsem před sebou téměř rok času na to, abych si rozmyslela, co budu dělat dál. Protože přece ještě bylo potřeba něco dělat, ještě jsem měla tu povinnost. Za ten rok jsem poznala, že nemohu narušit svou nově nalezenou celistvost, že nemohu stát jednou nohou v jednom světě a tou druhou v jiném, že nelze sedět na dvou židlích. A tak jsem se rozhodla. Nepochybně existuje úhel pohledu, který by to viděl jako ztrátu, ale zvážila jsem ji a nechala rozplynout v čase. Neexistuje. Je jen pomyslná, zato zisk je skutečný. Je to každý den, každá minuta času, která je mi darována a kterou já daruji sobě.

Ani jsem si nestačila zvyknout na to úžasné vědomí svobody, když se objevily první dary. Ještě musím počkat na zoficiálnění, tak nebudu konkrétní, ale všechno to jsou splněné sny. Takové ty, o kterých si myslíte, že jsou nesplnitelné, tak vám jen blesknou hlavou a vy je ani nepozdržíte, nerozvíjíte, nemyslíte na ně. Jako třeba... jako třeba kdybyste se alespoň jednou v životě chtěli projet v autě s Bruce Willisem* (*dosad' libovolné jméno), a pak jednou šli (nebo spíš šly) v dešti domů pěšky, protože vám ujel autobus z Horní Lhoty do Dolní Lhoty, a najednou by u vás zastavilo auto a Bruce se zeptal, kam to bude?, a taky by vás tam dovezl, samozřejmě až po večeři a sklenice vína ve skvělé restauraci. A celou dobu by mluvil česky, abych, ehm, abyste mu rozuměli(y).

Za pár dnů bude zimní Slunovrat. Můj nejmilejší svátek v roce. Slunce, tam někde hodně hodně daleko, se už chvílemi zastavuje. Ještě pár drobných krůčků udělá směrem pryč a pak váhavě přešlápne na místě. Ohlédne se přes rameno a vidí nás, v dálce nepatrné, máme vztažené ruce a pohybujeme se v rytmu Matky Země. I když už dávno nestavíme kamenné svatyně a v domech máme žárovky a ústřední topení, touha po jeho teple a světle je v nás stále stejně silná.

Slunce ještě chvíli zaváhá, ale pak neodolá, ještě nikdy neodolalo, a začne se pomaloučku vracet zpátky k nám. Bude nám odměřovat den. Daruje nám den. Pokaždé znovu a znovu. Dvacet čtyři hodin. Každou hodinu šedesát minut jediného času jen a jen pro nás. Pro mě. Pro tebe.

Děkuju vám za celoroční přízeň, milí čtenáři. Přeju vám, aby všechn váš čas byl naplněn podle vašich představ. Pak bude jisté, že je to čas radostný, láskyplný a dobrý pro vás i pro nás všechny.

Vyšlo na Zvířetníku 18. 12. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/nejen-o-vanocich-se-maji-plnit-sny-a-sliby-sobe-samym-fyn-/p_zviretnik.aspx?c=A181217_195736_p_zviretnik_kosa

{fshare}